

V sobo prihiti Tinica. Vsa je zasopla od zdravja in nagle hoje. Vesela je, da se je Ivančku obrnilo na boljše. Iz šole prihaja.

„Kako sem se že bala zate,“ pripoveduje. „Ko so te pripeljali oče k nam, sem jokala. Potem si ležal in govoril v spanju. Bala sem se, da umreš. Pa le nisi.“

Prihodnji dan Ivančka oblečejo. Bled je še in upadel. Po stopnicah gre že sam. Na pragu hiše obstane in gleda v zelenje in luč. Vrtovi, polje, v daljavi gozdovi! Nad njimi strnijo v nebo sive gore. Daleč gre pogled. In vsepovsod je dan in solnce.

Ivanček razprostre roke in sklone glavo.

Pozdravlja vso to lepo svobodo. Blagoslavlja veliko novo srečo, materin spomin blagoslavlja!

Uspavanka.

*Glej, solnce zašlo je
v svoj zlati gradič
in lunica vstaja —*

aja - tu - taja.

*Nebeške krilatce
je zlata perot
prinesla iz raja —*

aja - tu - taja.

*In plove in plove
kot svetel čolnič
iz daljnjega kraja —*

aja - tu - taja.

*In gledajo Majdko,
če spančka to pot
in več ne nagaja —*

aja - tu - taja.

Marija Grošljeva

Mladini.

Kar mojemu je srcu najsvetejše,
i tebi to polagam na srcé:
O, čuvaj, ljubi domovino sveto,
otiraj z lica grenke ji solzé;
kadär viharji okrog nje bučijo,
ko ji pesti sovražnikov pretijo:
ti zvesto nanjo misli z dušo vneto
in v brambo daj ji glavo in roké!

J. Klanšek.

